

HET VERDRIET

van

ANNEMIEKE

CVDB

DOOR **BASTIAAN SCHAAP**

HET VERDRIET VAN ANNEMIEKE

DOOR

BASTIAAN SCHAAP

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

WIE ANNEMIEKE WAS

Kennen jullie Annemieke niet? Ik wel, hoor, ik heb vlak bij haar gewoond. Ik zal jullie eens iets over haar vertellen.

Annemieke was een klein meisje. Ze had blauwe ogen en allemaal van die mooie, blonde krullen. Dat waren pijp-krullen. En meestal had ze een paar kleine, witte klompjes aan.

Annemieke woonde aan het eind van de Zandweg, vlak bij het kanaal. Want de vader van Annemieke was brugwachter. Als er een boot aankwam, moest hij gauw de brug opendraaien. Dan stond Annemieke voor het raam te kijken. En ze was dan heel erg trots op haar vader. Vader was zo sterk. Helemaal alleen, zonder dat iemand hem hielp, draaide hij de brug open. Dat kon niemand anders. Dat kon alleen de vader van Annemieke.

Annemieke hield ook veel van haar moesje. Maar die was niet zo sterk. Nee hoor, helemaal niet. Haar moesje was juist heel erg zwak. Haar moesje lag altijd op bed. En bij haar bed, op het nachtkastje, stonden een paar flesjes. Dat waren drankjes, zei vader. Die had moesje van de dokter gekregen, om in te nemen. Dan werd moesje misschien weer beter.

Iedere week kwam de dokter bij moesje kijken. Annemieke kende de dokter wel. Hij had een baard en een grote, bruine tas. En als hij Annemieke zag, dan streek hij haar altijd over haar krullen en zei: „Dag, mijn krullebol.”

Annemieke vond die dokter erg lief. En toch was ze een beetje bang voor hem.

Want iedere keer als hij bij moesje was geweest, schuddè hij zijn hoofd. En dan zei hij tegen vader: „Ik ben helemaal niet tevreden, hoor, helemaal niet!” Vader keek dan altijd zo verdrietig. En Annemieke ook.

II

WAT DE DOKTER ZEI

Maar dat was nu, vanmiddag, heel anders geworden. Nu had de dokter niet zijn hoofd geschud, toen hij uit de ziekenkamer kwam. Nee hoor, hij lachte en er dansten allemaal lichtjes in zijn ogen. Dokter had vader een hand gegeven en gezegd: „Nu gaan we vooruit. Nu gaat het veel beter met de zieke. Gelukkig maar!”

Vader was toen ook gaan lachen, en hij had Annemieke opgetild en op zijn schouder gezet. En de dokter vroeg: „Hoe vindt mijn kleine krullebol dat nu?” „Wordt moesje dan weer echt helemaal beter?” had Annemieke gevraagd.

„Ja hoor,” zei de dokter, „moesje wordt helemaal beter. Maar moesje moet veel meer gaan eten. Vooral eieren. Daar wordt ze sterk van.”

Toen was de dokter naar buiten gegaan en in zijn auto gestapt.

En vader en Annemieke gingen naar de ziekenkamer, naar moesje, om het haar te vertellen.

Wat waren ze blij!

Annemieke zat op de rand van het grote bed. En moes had haar tegen zich aangetrokken en haar iets in haar oortje gefluisterd.

Weet je wat moes vroeg?

„Vind jij het ook zo fijn, Annemieke, dat moesje nu weer gauw beter wordt?”

Annemieke knikte. Of ze dat fijn vond!

„Maar dan moet u veel eieren eten, moes. Dat zegt de dokter.”

Moesje lachte en zei: „Je bent moeders lieveling, hoor Annemieke.”

En vader vroeg: „Zou jij niet naar het dorp kunnen gaan, Annemieke, om wat eieren te kopen voor moesje? Vader moet vanmiddag bij de brug blijven en vanavond is de winkel dicht.”

„Ja hoor,” knikte Annemieke, „dat kan ik best.” En ze dacht: Fijn, dan help ik ook mee om moesje beter te maken.

„Maar het is heel ver, Annemieke,” sprak moeder bezorgd. „Zou jij de weg wel weten?”

„Ja, hoor moes, heus wel,” antwoordde Annemieke, „het is heel gemakkelijk. Ik loop gewoon de Zandweg helemaal af, tot ik in het dorp kom. Daar moet ik in een klein winkeltje zijn. Vlak naast de kerk.”

„Zie je wel,” lachte haar vader, „Annemieke kan het best.”

En moesje zei: „Wat krijg ik toch een grote dochter.”

III

OP DE ZANDWEG

Zo was Annemieke op stap gegaan. Helemaal naar het kleine winkeltje naast de kerk.

Maar Annemieke vond het niet zo erg ver, want er was zo veel te zien op de Zandweg. Aan beide kanten waren weilanden. En in die weilanden liepen dieren: koeien en paarden en schapen. Die dieren waren allemaal van boer Bongers. Zij hoorden allemaal op die grote boerderij daarginds. Dat was de boerderij van boer Bongers. Annemieke kende de boer wel. Soms hield hij wel eens stil bij hun huisje, als hij met zijn paard-en-wagen reed. En dan vroeg hij aan vader hoe het met moesje ging.

Vaak mocht Annemieke een eindje meerijden, als de wagen weer wegreed. Vader zette haar dan op de bok, naast boer Bongers, en samen reden ze over de Zandweg.

En als ze vlak bij de boerderij waren, liet de boer zijn paard stilstaan. Dan zette hij Annemieke weer op de grond.

Dat vond Annemieke erg fijn. Want ze durfde niet

helemaal mee te rijden. Ze durfde niet naar de boerderij.

Want op de boerderij was een grote hond, Hektor heette hij. Vaak liep hij achter het grote, ijzeren hek. En blaffen dat hij kon! Zo hard, zo heel erg hard!

Gelukkig maar dat het hek altijd dicht was. Gelukkig maar dat boer Bongers haar altijd een eindje voor de boerderij al van de wagen af tilde.

Want anders....

Annemieke was maar zo'n klein meisje. En Hektor was zo'n grote hond.

Hij kon zo goed blaffen.

Hij zou ook heel goed kunnen bijten.

Nee hoor, Annemieke was heel erg bang voor Hektor.

IV

HET VERHAAL VAN DE TOREN

Maar nu was er van Hektor niets te zien. Hij lag zeker ergens te slapen in de zon. En het grote, ijzeren hek zat dicht. Gelukkig maar. Nu hoefde Annemieke helemaal niet bang te zijn. Vrolijk liep ze langs de boerderij. Haar klompjes klepperden lustig en haar blonde krullen dansten om haar hoofdje.

Nu was ze er bijna. Ze kon de kerk al duidelijk zien. De grote toren stak hoog boven de daken uit.

Vader had haar verteld wat dat betekende.

„Die toren,” zei vader, „wijst naar boven. Daar woont God en de Here Jezus. God is onze hemelse Vader. God wil altijd voor ons zorgen. Wij mogen aan die trouwe Vader alles vertellen. Maar dat vergeten de mensen wel eens gauw. Daarom is het zo goed dat er torens zijn. Want die vertellen ons iedere

keer weer, dat wij naar boven moeten zien. Naar God."

Annemieke had dat alles goed begrepen. Ze vond het erg mooi wat vader verteld had. Ze keek naar de blauwe lucht. Hoog boven haar vloog een vogeltje. En daarginds dreven allemaal witte wolkjes. 't Leek wel sneeuw, zo wit.

Maar boven de lucht en boven de wolken was de hemel. Zo hoog kon dat vogeltje niet vliegen. Daar, heel hoog, woonde God. En God keek naar omlaag, naar de aarde. God zag alles. Alles wat de mensen doen ziet God.

God zag haar nu ook op de Zandweg, en moesje in de ziekenkamer en boer Bongers en Hektor.

Annemieke lachte, omdat zij dit allemaal zo goed wist. En ze liet haar klompjes vrolijk kleppen.

V

DE WITTE ZAK

Annemieke had het kleine winkeltje naast de grote kerk spoedig gevonden.

Er waren geen klanten binnen. Nu was zij dus direct al aan de beurt.

„Tien eieren,” zei ze tegen de juffrouw achter de toonbank.

De juffrouw keek haar eens aan. Misschien begreep ze het niet.

„Voor wie zijn die eieren?” vroeg ze toen.

Nu, dat was een domme vraag. Die eieren waren natuurlijk voor moesje. De dokter had het zelf gezegd. Moesje was ziek.

Annemieke lachte een klein beetje. Ze vond het maar

een domme juffrouw. En ze zei: „De eieren zijn voor moesje.”

„O, zijn ze voor je moesje,” sprak de juffrouw. „En waar woont je moesje dan?”

Weer zo'n domme vraag. Annemieke begreep er niets meer van.

„Moesje woont waar ik woon.”

„En waar woon jij dan?”

„Bij mijn vader,” antwoordde Annemieke weer.

De juffrouw schudde het hoofd. Annemieke keek haar verwonderd aan.

„Maar waar woont je vader dan?” vroeg de juffrouw weer.

„Bij de brug,” lachte Annemieke, „aan het eind van de Zandweg. Vader is brugwachter en moesje is ziek.”

„O, maar nu begrijp ik alles,” zei de juffrouw, en ze begon ook te lachen. „Nu begrijp ik alles. Jij bent Annemieke van de brugwachter natuurlijk. Haha, wat dom van mij, dat ik dat niet begreep. Je vader heeft me al zoveel van jou verteld.”

Daar wist Annemieke niets van.

„Vertel eens, Annemieke, „is je moesje nog erg ziek?”

Annemieke schudde haar hoofdje. Haar blauwe ogen lachten en haar blonde krullen dansten in het rond.

„Nee hoor! Moesje wordt nu heel gauw beter. Als ze maar veel eieren eet. Dat heeft de dokter gezegd.”

Nu, de juffrouw was erg blij, toen ze dit hoorde. Ze zei: „Dan kom jij zeker samen met je moesje boodschappen doen.”

Annemieke knikte.

„Maar dan moet moesje eerst helemaal beter zijn.”

„Natuurlijk, hoor.”

Toen had de juffrouw een grote, witte zak gepakt en daar de eieren ingedaan.

Tien mooie, witte eieren.

Die zak gaf ze aan Annemieke.

„Zie zo, Annemieke, nu ben je klaar. Zul je voorzichtig lopen en de zak niet laten vallen? Eieren breken zo gauw.”

En ze had daarna een toffee aan Annemieke gegeven. Een lekkere bruine. Die mocht ze in haar mond stoppen. Voor onderweg.

„De groeten aan moesje, hoor Annemieke.”

Annemieke knikte. Ze vond die juffrouw toch wel erg lief.

Eigenlijk waren alle mensen lief.

Alleen Hektor van boer Bongers niet.

Maar Hektor was ook geen mens.

Hektor was een hond.

VI

O, WAT ERG!

Zo was Annemieke weer de Zandweg opgegaan. Maar ze liep nu heel voorzichtig. En ze keek steeds naar de grote, witte zak in haar hand. Want in die zak zaten de eieren. Tien mooie, witte eieren. Die waren voor moesje. Nu werd moesje weer heel gauw beter. Dat wilde Annemieke zo graag. En daarom liep ze zo heel voorzichtig. Want er mocht niet één van die eitjes breken.

Nu lag de kerk met de grote toren achter haar. Daar keek Annemieke niet meer naar. En langs de Zandweg waren de weilanden. Daarin liepen allemaal dieren: koeien en schapen en paarden. Maar ook daar keek Annemieke niet naar. Ze keek alleen maar naar de zak. De grote, witte zak, met de tien eieren. En ze dacht: „Wat zal moesje die eieren lekker vinden.”

Annemieke lachte van de pret. Ze hoefde zo ver niet meer te lopen. Ze was nu al bijna bij de boerderij van boer Bongers. Haar witte klompjes klepperden en de wind speelde met haar blonde krullen. Maar toen. . . . Toen gebeurde het.

Juist toen Annemieke langs de boerderij liep, kwam. . . . o, toen kwam opeens van het boerenerf een hond aanrennen. Een grote, zwarte hond. Dat was Hektor. En die grote, zwarte hond was naar Annemieke toegehold. Annemieke had er eerst helemaal geen erg in gehad. Annemieke had helemaal niet aan Hektor gedacht. Ze had alleen maar aan de eieren gedacht. En aan moesje. En ze wist niet, dat Berend, de knecht van boer Bongers, vanmiddag weggegaan was, en vergeten had het hek te sluiten.

O, Annemieke, wat erg!

Want die grote, wilde Hektor was opeens beginnen te blaffen. Heel hard. En toen was hij tegen haar opgesprongen. Ja, met zijn grote bek vlak bij haar wangen en bij haar neus.

O, wat schrok Annemieke van die hond. Ze liet, zo maar, haar zak vallen. Haar mooie, witte zak met de eieren voor moesje. O, wat erg, wat erg was dat!

Annemieke begon van verdriet hard te huilen.

„Akelige hond,” riep ze, „stouterd, ga je weg!”

De witte zak lag op de grond. En er kwam een gele vlek in te zitten. Die vlek werd steeds groter.

Toen Annemieke dat zag, hilde ze nog harder.

„O, ondeugende hond, kijk nu eens! Nu zijn al de eieren van moesje stuk. Dat is jouw schuld.”

Hektor kwispelde met zijn staart. „Woef,” zei hij.

Dat betekende: „Zo had ik het niet bedoeld, Annemieke. Woef. Ik wilde alleen maar met je spelen.

Woef. Jij leek mij zo'n leuk vriendinnetje, met je blonde haar en je witte klompjes. Woef. Ik heb niemand om mee te stoeien. Woef.”

Hij bracht zijn grote, zwarte kop weer heel dicht bij het gezichtje van Annemieke. En hij keek zo verdrietig.

Maar dat zag Annemieke niet. Annemieke zag alleen maar een grote, witte zak. En op die zak zat een gele vlek. Dat had Hektor gedaan.

„O, ga weg, ga weg, nare hond,” snikte ze. „Stouterd, nu wordt mijn moesje niet beter.”

Ze drukte haar beide vuistjes in haar ogen. Toen holde ze weg. Haar witte klompjes klepperden nog harder dan anders. En haar blonde krullen dansten wild in de wind.

O, die hond, die nare hond!

Wat zou moesje nu wel zeggen?

Hektor keek haar na. Toen schudde hij bedroefd zijn grote, zwarte kop.

„Nee hoor,” dacht hij, „dat is helemaal geen leuk speelkameraadje.”

VII

HET GROTE VERDRIET

Langs de Zandweg lag een groot weiland. Daar liep boer Bongers in. Hij was wezen kijken naar een lammetje. Dat diertje had een zere poot. Het was zeker gevallen. Boer Bongers had wat lappen meegenomen, en die stevig om het pootje gebonden. „Zie zo,” had hij gezegd, „nu heb jij een verbandje gekregen. Nu zal je pootje wel gauw genezen.”

Het lammetje had een paar vreemde sprongen gemaakt. Dat kwam omdat zijn éne pootje zo stijf was.

Boer Bongers bleef even kijken. En hij lachte om dat leuke lammetje. Hij zei: „k Hoop dat het maar geen pijn heeft.”

Toen opeens keek boer Bongers om en luisterde. Hoorde hij het goed?

Het leek wel of er een kindje liep te huilen. Boer Bongers keek naar de Zandweg. Ja hoor, daar zag hij een klein meisje lopen. Een meisje met witte klompjes en blonde krullen. En ze hilde. Ze hilde heel erg.

Nu zag boer Bongers wie dat kleine meisje was. Het was Annemieke van de brugwachter. Wat zou er met haar gebeurd zijn? dacht boer Bongers.

Ze heeft zo'n verdriet, die arme Annemieke. Zou ze gevallen zijn?

En kijk haar nu eens hollen!

Wat zou er toch zijn?

Boer Bongers zette zijn handen aan zijn mond. Dat was een mooie spreek-trompet.

En toen riep hij heel hard: „Annemieke! Annemieke!”

Maar Annemieke hoorde het niet. En ze keek ook niet even naar het weiland langs de Zandweg.

Annemieke had haar vuistjes tegen haar oogjes gedrukt.

En ze snikte en ze snikte maar.

Het was ook zo erg.

Boer Bongers keek haar na.

Toen schudde hij zijn hoofd. En langzaam liep hij het weiland uit en de Zandweg op. Boer Bongers ging weer terug naar de boerderij.

Maar hij moest toch nog steeds aan Annemieke denken.

Wat een verdriet heeft ze toch! Wat zou er toch gebeurd zijn?

Wist ik het maar!

VIII

HOE ZOU DAT GEKOMEN ZIJN?

Nu was boer Bongers vlak bij zijn boerderij gekomen. En hij zag dat het hek openstond. Dat had Berend zeker gedaan. Maar dat mocht niet. Nu kon Hektor zo maar op de Zandweg komen. Zou Annemieke voor Hektor geschrokken zijn? Zou die stoute hond Annemieke bang gemaakt hebben? Boer Bongers werd al een beetje boos op Berend, omdat hij het hek niet gesloten had. En op Hektor, omdat hij zo gebluft had tegen Annemieke.

Toen stond boer Bongers opeens stil, vlak voor het hek. Want daar lag iets op de Zandweg. Het was wit. En er zat een grote, gele vlek in.

Boer Bongers boog zich er overheen.

„O,” zei hij toen, „wat is dat erg!”

Het was een grote, witte zak. En er zaten allemaal kapotte eieren in. Die eieren waren vast voor het zieke moesje van Annemieke.

O, wat is dat erg!

Hoe zou dat nu gekomen zijn?

Zou Hektor dat gedaan hebben?

„Woef, woef,” hoorde hij opeens. Daar kwam Hektor aanhollen.

„Woef, woef!” Dat betekende: „Dag baas, hier ben ik.”

Hektor was blij dat hij zijn baas weer zag.

Hij sprong van vreugde tegen hem op.

„Woef, woef! Dag baas!”

Maar de baas was boos. Hij keek heel streng naar Hektor.

„Kijk eens, Hektor, weet jij daar meer van?” En toen wees de baas naar de witte zak, die daar op de weg lag.

De witte zak met de gele vlek.

Hektor kwispelde met zijn staart. Hij zei weer:

„Woef, woef.”

Dat betekende nu: „Ja baas, dat heb ik gedaan.”

„Foei, Hektor,” sprak boer Bongers, „dat mag toch niet.”

„Woef, woef,” riep Hektor. En hij sprong wild tegen zijn baas op. Maar de boer gaf hem een tik tegen zijn kop.

„Ga weg, ondeugende hond. Annemieke heeft een heel groot verdriet. Dat is jouw schuld. Die eieren waren voor haar moesje. Haar moesje is heel erg ziek. Foei, Hektor, waarom heb je dat toch gedaan?”

„Woef, woef,” zei Hektor weer. Maar nu klonk het heel treurig.

Nu had hij zijn staart tussen zijn poten verstoppt.

„Woef, woef. Baas, luister eens. Ik wilde haar geen verdriet doen. Woef. Ik wilde alleen maar met haar spelen.”

„Ja ja,” zei de boer, „maar Annemieke loopt te hui-

len. Al haar eieren zijn stuk. Dat gaat toch zo niet, Hektor. Vind je niet, dat wij Annemieke moeten helpen?"

„Woef, woef,” riep Hektor. „Ja baas, ik ben het met u eens, hoor! Woef, woef.”

„Mooi zo,” sprak boer Bongers, „kom dan maar met mij mee!”

IX

HET PLAN VAN BOER BONGERS

Op het erf, achter de boerderij, liep de boerin. Zij zou juist de kippen gaan voeren. Maar nu riep de boer haar.

„Hoor eens, vrouw,” zei hij, „er is iets heel ergs gebeurd.”

De boerin zette haar bak met kippenvoer neer.

„Wat is er dan gebeurd?” vroeg ze.

„Berend heeft vanmiddag het hek open laten staan,” antwoordde de boer.

De boerin schudde het hoofd.

„Wat dom. Wat dom toch van die Berend,” zei ze.

„Zeg dat wel.” En de boer vertelde verder: „Vanmiddag is Annemieke van de brugwachter naar het dorp geweest. Ze ging boodschappen doen. Ze heeft voor haar zieke moesje een grote, witte zak met eieren gekocht.”

„Dat is heel flink van Annemieke,” sprak de boerin.

„Nu zal haar moesje wel gauw beter worden. Eieren zijn erg goed voor zieke mensen.”

„Zo is het, vrouw. Maar nu is Hektor het hek uitgegaan. En hij heeft heel hard geblaft tegen Annemieke.”

„Foei, Hektor, dat is toch niet waar?” zei de boerin.

„Dié arme Annemieke. Wat zal ze geschrokken zijn!”

„Nou, en of,” zei de boer weer. „Ze heeft van schrik haar mooie, witte zak met eieren laten vallen.”

De boerin sloeg de handen ineen.

„O, wat erg is dat,” riep ze. „Al die mooie eieren zijn natuurlijk kapot.”

„Ja,” knikte de boer. „En Annemieke huilde zo.”

„Dat begrijp ik wel. Haar moesje is ook zo ziek! Foei, Hektor, wat ben jij toch een stoute hond.”

Hektor blafte. Hij wilde vertellen dat hij het niet zo bedoeld had. Hij had alleen maar willen spelen. Maar niemand luisterde naar hem.

De boer niet.

En de boerin ook niet.

Zij waren boos op Hektor.

Zij dachten alleen maar aan Annemieke.

„Wij moeten haar helpen, vrouw,” zei de boer toen.

De boerin knikte.

„Ja,” zei ze, „anders zou haar moesje nog langer ziek blijven. Dat zou dan de schuld van Hektor zijn. Nee hoor, dat mag niet.”

„Ik heb een plan,” zei de boer opeens. „Luister eens, vrouw.

Toen heeft hij de boerin wat verteld. Hij begon te lachen. Maar hij praatte heel zachtjes. Hektor kon er niets van horen.

Maar de boerin wel. Zij begon ook te lachen.

„Ik vind het een prachtig plan,” zei ze toen, „laten we het maar gauw doen. Dan duurt het verdriet van Annemieke maar kort.”

Toen ging de boerin naar het kippenhok en de boer naar de stal van het paard. En beiden dachten zij aan het plan, het mooie plan.

En ze dachten ook aan Annemieke, het kleine meisje met haar witte klompjes en haar blonde krullen.

MAAR KINDJE TOCH

„Maar kindje toch,” had vader gezegd, toen Annemieke thuiskwam, „maar kindje toch. Waarom huil jij zo?”

Annemieke had haar hoofdje tegen vaders jas aangeduwd en al haar verdriet uitgesnikt.

„O vader, het is zo erg. Alle eieren zijn kapot. Dat heeft Hektor gedaan. En ik was zo bang voor hem.”

„Maar kindje toch. Al die eieren van moesje. Hoe is dat nu toch gekomen?”

Toen ging Annemieke alles vertellen. Van die juffrouw uit het winkeltje. Van die mooie, witte zak. Van dat hek, dat openstond bij de boerderij. En van Hektor, die opeens kwam aanhollen. Van schrik had ze al haar eieren laten vallen.

„Ik kon er heus niets aan doen, vader,” snikte zij. Dikke tranen rolden over haar wangen.

Vader streek haar over haar krullen.

„Ik weet het wel, Annemieke,” zei hij toen. „Het is allemaal de schuld van Hektor. Maar ik vind het zo naar voor moesje. Eieren zijn heel erg duur.”

Ja, dat wist Annemieke wel. Nu had moes geen eieren. Nu duurde het nog langer voor moesje beter werd. O, die ondeugende Hektor! Wat zou moesje wel zeggen? Annemieke wilde zo graag even naar moesje toe. Alles wilde ze vertellen. Maar moesje sliep. En de deur van de ziekenkamer zat dicht. Annemieke kon er dus niet in. Annemieke kon dus nog niets aan moesje vertellen. Niets van al die nare dingen.

EEN BEKENDE STEM

Opeens, wat was dat? Vader keek op en Annemieke snikte niet meer.

Wat een vreemd lawaai daarbuiten!

Net of er een wagen voor de deur stilhield. Wie zou daar zijn?

Toen ging de bel. Vader liep naar de voordeur, om open te doen.

En Annemieke luisterde.

„Dag brugwachter,” zei een stem, „is Annemieke thuis?”

Vol verbazing liep Annemieke naar de gang.

Iemand vroeg naar haar. Die iemand had een heel bekende stem.

Daar ging de deur al open. In de opening stond.... boer Bongers.

„O,” zei Annemieke verschrikt. En weer begon ze te huilen. Want boer Bongers was de baas van Hektor. En Hektor was de schuld van alles.

Hektor was een echt ondeugende hond.

„Kijk onze Annemieke nu toch eens een verdriet hebben,” hoorde ze toen boer Bongers zeggen.

Hé, wat vreemd was dat! Wat klonk zijn stem vrolijk!

Annemieke wreef die lastige tranen uit haar ogen. Zag ze dat goed?

Boer Bongers lachte en vader lachte ook.

Hoe zou dat komen?

„Annemieke,” zei boer Bongers, „nu moet je eens luisteren. Voor mijn boerderij ligt een zak. Een witte, papieren zak met een grote, gele vlek er in. Weet jij van wie die zak is?”

„Ja,” antwoordde Annemieke, „dat is mijn zak.

Daar zaten eieren in, voor moesje. Maar Hektor is de schuld van alles."

„Zo, is Hektor weer eens ondeugend geweest?"

Annemieke knikte. „Ik ben boos op Hektor," zei ze.

„Ik kan het best begrijpen, hoor," sprak de boer.

„Maar nu heb ik een plan. Jij moet maar met mij meerijden. Dan mag je alles aan de boerin vertellen."

Annemieke keek naar haar vader. Ze vond het een mooi plan. Maar ze was toch wel een beetje bang.

Want op de boerderij woonde Hektor immers ook.

Maar vader knikte haar toe. Vader vond het zeker ook een mooi plan. En boer Bongers was er bij. Boer Bongers was niet bang voor Hektor, o nee, helemaal niet.

„Wat fijn, Annemieke, dat boer Bongers je komt halen," zei vader. „Kom, dan zal ik eerst even je gezichtje wassen. Je zit vol zwarte strepen. Dat komt door al die tranen."

„Mooi zo," lachte boer Bongers, „dan ga ik vast naar de wagen."

In de keuken waste vader al die zwarte strepen van haar gezicht af. Zo, nu was het weer de oude Annemieke. Toen nam hij haar op zijn sterke arm en droeg haar naar de wagen.

Boer Bongers zat al op de bok. Hij had de leidsels al in zijn hand.

„Ben je klaar, Annemieke?" vroeg hij.

„Ja hoor," lachte Annemieke. En toen zette vader haar met een grote zwaai boven op de bok, naast boer Bongers.

De boer zei: „Houd je vast, Annemieke, daar gaan we." En hij gaf zijn paard een klein tikje met de zweep.

„Hop paard!"

Annemieke zwaaide naar vader.

„Dag vader,” riep ze, „ik kom weer gauw terug, hoor!”

Vader zwaaide ook.

„Ik zal kijken of je er aankomt,” riep hij.

Zo reden boer Bongers en Annemieke samen de Zandweg op. Boer Bongers floot een liedje. En de blonde krullen van Annemieke dansten in de wind.

Huilen deed ze helemaal niet meer.

Alleen vlak bij de boerderij had ze nog wel even moeite met haar tranen. Dat was toen de wagen het erf opreed.

Want toen zag Annemieke iets op de Zandweg liggen.

Het was wit en er zat een grote, gele vlek in.
Wat zou dat geweest zijn, denk je?

XII

WAT ZOU ER IN ZITTEN?

Op het erf stond de boerin. Ze had zeker de wagen al horen aankomen.

„Wel, wel,” zei de boerin, „daar hebben we Annemieke van de brugwachter. Wat leuk dat jij eens bij ons op de boerderij komt kijken.”

Boer Bongers klom van de wagen af.

„Nee vrouw,” zei hij, „Annemieke komt om iets te vertellen. Iets heel ergs.”

De boerin schrok.

„Wel, wel,” zei ze weer.

De boer tilde Annemieke van de wagen af. De leidsele legde hij op de rug van het paard. „Ho paard, stilstaan, hoor!”

De boerin gaf Annemieke een hand. En de boer zei: „Laten we daar maar op die bank gaan zitten.”

Onder een grote boom stond een mooie, groene bank. Daar konden ze alle drie op.

De boer en de boerin, en Annemieke in het midden.

„Wel Annemieke,” zei de boerin toen, „vertel ons nu maar eens wat er gebeurd is.”

En toen vertelde Annemieke het aan de boerin. Van moesje, die ziek was. Van de dokter, die zo ernstig keek. Van de grote, witte zak met eieren. En van die ondeugende Hektor. Alles vertelde Annemieke.

De boerin schudde het hoofd. „Wel, wel,” sprak ze.

„Wie had dat nu van Hektor gedacht!”

„Ja, het is zo erg,” zei Annemieke. „Want nu wordt mijn moesje niet beter.”

„Maar dat mag niet, hoor,” vond de boerin. „Dat zou

wat moois wezen. Dan zou jouw moesje ziek blijven doordat Hektor zo stout geweest is. Nee, dat mag niet!”

„Nee hoor, dat mag helemaal niet,” zei nu ook de boer.

Toen stond de boerin op.

„Ik ga even naar de boerderij,” zei ze. En ze lachte alweer een beetje.

Wat zou ze toch gaan doen?

Even later kwam de boerin weer naar buiten. In haar hand had ze een mandje.

„Oho,” riep Annemieke.

„Wat denk je dat hier in zit?” vroeg de boerin.

Annemieke kreeg een kleur van blijdschap. Ze durfde het bijna niet te zeggen. Wie had dat nu durven denken!

„Nu, Annemieke, raad eens!”

„Eieren,” zei Annemieke zacht.

De boer lachte.

„Goed geraden,” riep de boerin. Ze zette het mandje op de bank. Naast Annemieke.

„Maar er zit nog meer in, kijk eens goed.”

Annemieke keek! Weet je wat ze zag? Allemaal eieren. Witte en bruine. Veel meer dan in de witte zak zaten. En boven op die eieren lagen een paar appels. Mooie, gele appels met rode wangen.

„Die eieren zijn voor moesje,” zei de boerin.

Wat heerlijk was dat!

„En die appels zijn voor jou!”

O, wat een verrassing!

Het mondje van Annemieke zakte open van verbazing.

Mocht ze dat hele mandje meenemen?

„Heb je nu nog verdriet, Annemieke?” vroeg de boer. Annemieke schudde haar hoofdje.

„Nee hoor,” zei ze, „dat is helemaal over.”

XIII

EEN NIEUWE VRIEND

„Nu moeten we Hektor toch ook even roepen,” zei de boerin opeens.

„Ja, dat is waar ook,” sprak de boer. „Hektor en Annemieke moeten voortaan goede vrienden zijn. Vind je ook niet, Annemieke?”

Maar Annemieke zei niets. Ze was toch nog wel bang voor Hektor. Ze had veel liever dat hij maar wegbleef. Hektor was zo'n grote, sterke hond.

De boerin zag het aan haar gezichtje.

„Hektor doet niets, hoor Annemieke, heus niet. Hij wil alleen graag met je spelen. Dat wilde hij ook vanmiddag. Maar dat wist jij niet. Daarom ben jij zo geschrokken.”

„Waar is de hond, vrouw?” vroeg de boer.

„In zijn hok,” antwoordde de boerin.

De boer floot. Heel hard. Even was het stil. Toen klonk er een luid geblaf. Daar kwam Hektor al aanhollen.

Annemieke kroop heel dicht tegen de boerin aan. Kijk eens, wat Hektor nu deed. Zie je wel, nu sprong hij zo maar tegen de boer op. En hij blafte zo. O, o, pas toch op, boer. Als hij gaat bijten. . . .

Maar de boer was helemaal niet bang. Hij aaide Hektor over zijn kop. En hij trok hem zo maar aan zijn oren.

„Zo Hektor,” zei de boer toen. „Kijk nu eens wie hier zit. Dat is Annemieke van de brugwachter. Jij kent haar wel. Jij hebt haar een groot verdriet gedaan. Jij hebt al haar eieren stuk gemaakt.”

„Woef, woef,” zei Hektor.

Dat betekende: „Ja baas, dat is zo.”

En zijn grote honde-ogen keken echt bedroefd. Hij had er zeker erg veel spijt van.

„Maar ik heb tegen Annemieke gezegd, dat jij alleen maar met haar wilde spelen. Dat je helemaal geen kwaad in de zin had. Is dat zo?”

„Woef, woef. Ja baas!”

„Daarom moeten jullie nu voortaan goede vrienden zijn. Vinden jullie ook niet?”

„Ja boer,” zei Annemieke.

„Woef, woef,” zei Hektor.

„Mooi zo,” lachte de boer, „dat is dus afgesproken.”

En de boerin zei: „Hektor, wat moet jij nu doen?”

„Woef,” zei Hektor. En toen werd Annemieke toch wel weer een beetje bang. Want nu kwam Hektor heel dicht bij haar staan. En hij stak zijn poot uit. Hu, wat griezelig was dat! Zo'n grote honde-poot. En er zat zand aan ook. Hu!

Annemieke schudde met haar hoofdje. Al haar krullen dansten in het rond.

„Kom Annemieke, niet bang zijn,” zei de boer.

„Hij wil je een pootje geven,” sprak de boerin.

„Daarmee wil hij zeggen dat hij nu voor altijd jouw vriend is.”

„Woef,” blafte Hektor. „Zo is het, hoor!”

En zijn bruine honde-ogen zeiden: „Toe nou, Annemieke!”

Toen stak Annemieke haar handje uit. Heel langzaam en heel voorzichtig. En heel even maar pakte ze de poot van Hektor vast. Hu, toch wel een beetje eng! Ze liet hem ook direct weer los.

Maar Hektor had het heel fijn gevonden. Hij blafte van plezier.

En Annemieke vond Hektor nu toch ook wel een klein beetje, een heel klein beetje lief.

XIV

NOG EEN PLAN

Ze hadden nog een hele poos op de bank gezeten. De boerin had haar van alles verteld over de kippen en de koeien en de kleine varkentjes.

En Annemieke had geluisterd. Met open mond. Wat vond ze dat allemaal mooi. Ze zou al die dieren wel eens willen zien. Maar dat kon nu niet meer. Nu moest ze naar moesje. Met het mandje vol eieren.

Maar de boerin had alweer een nieuw plan.

„Weet je wat we zullen afspreken, Annemieke?” zei ze. „Iedere week kom jij een keer naar de boerderij. Met het mandje. Dan ga jij met Hektor spelen. Of je gaat met Berend naar de kippen kijken en naar de koeien. En ik doe dan je mandje weer vol met eieren. Voor moesje. Nu, wat zeg je daarvan?”

Annemieke kon het bijna niet geloven. Dat was haast te mooi om waar te zijn.

„Iedere week?” vroeg ze.

„Ja, iedere week,” antwoordde de boerin, „net zo lang tot jouw moesje beter is.”

„O, wat fijn, wat lief van u!”

En toen sloeg Annemieke, opeens, haar armpjes om de hals van de boerin. En ze gaf haar een zoen, op haar wang.

O, wat moest de boer lachen, toen hij dat zag.

Maar de boerin zei: „Je bent een schat van een meid, hoor Annemieke.”

„U ook,” antwoordde Annemieke.

Toen moest de boer nog harder lachen.

Waarom, dat begreep Annemieke niet!

NAAR MOESJE

Daarna was de boer weer naar het paard gegaan. Hij had de leidsels beetgepakt en langzaam de wagen omgedraaid. Nu konden ze zo weer naar de Zandweg rijden.

De boer was boven op de bok geklommen.

„Kom Annemieke,” riep hij. „Nu moet je weer naar huis. Ander weet je moesje niet waar je blijft.”

Ja, dat vond Annemieke ook.

De boerin had haar opgebeurd en naast de boer gezet. Boven op de bok. Toen had zij het mandje aangegeven. Dat moest Annemieke maar bij zich houden.

En weet je wie er toen ook nog op de wagen sprong? Hektor!

Wat kon hij goed springen.

Hij ging tussen de boer en Annemieke in zitten.

„Woef, woef!” riep hij. Dat betekende: „Ik wil ook mee.”

„Mag dat, Annemieke?” vroeg de boer.

„Ja hoor,” zei Annemieke, „dat mag best.”

Ze was nu niet bang meer voor Hektor. En ze was ook niet meer boos op hem. Ze legde haar arm op zijn hals. Nu waren ze immers vrienden geworden.

„Hop paard,” zei de boer toen. En daar gingen ze. Het erf af, de Zandweg op. Naar het huisje van de brugwachter. Naar moesje!

Nog één keer draaide Annemieke zich om. Op het erf stond de boerin. Ze zwaaide. En Annemieke zwaaide terug.

„Dag boerin,” riep ze. „Volgende week kom ik weer, hoor!”

Precies voor de deur van de brugwachter hield de

wagen stil. De boer klom er af en zette Annemieke op de grond.

„Heb je je mandje?” vroeg hij.

„Ja boer.”

„Mooi zo, ga dan maar gauw naar moesje.”

„Ja boer, dank u wel, boer!”

Toen was de boer weer op de wagen geklommen.

Hektor zat nog stil te wachten. Samen reden ze toen weer terug.

„Dag boer!” riep Annemieke, „dag Hektor!”

„Dag Annemieke,” zei de boer.

„Woef, woef!” zei Hektor.

Vader deed de deur open. Hij had de wagen al aan horen komen. Samen gingen ze toen naar de kamer van moesje.

Moesje was net wakker geworden.
En Annemieke vertelde haar alles. Van de grote,
witte zak. Van die wilde Hektor. Van de boer en de
boerin. En toen gaf ze het mandje aan moesje.

„Kijk eens, moes, voor u.”

„Maar kindje toch,” zei moes. „Zijn al die eieren voor
mij?”

„Ja,” knikte Annemieke, „allemaal.”

„Wat fijn, Annemieke.”

„Volgende week ga ik weer naar de boerderij!” zei
Annemieke. „Dan geeft de boerin mij weer een
mandje met eieren. Dan wordt u weer heel gauw
beter, hè moes?”

„Ja hoor,” lachte vader, „dat komt door al die
eieren.”

En moesje zei: „Ja, maar dat komt ook, omdat ik zo'n
flinke dochter heb, die al zo goed voor haar moesje
zorgt.”

INHOUD:

	Blz.
I. Wie Annemieke was	5
II. Wat de dokter zei	4
III. Op de Zandweg	6
IV. Het verhaal van de toren	7
V. De witte zak	8
VI. O, wat erg!	10
VII. Het grote verdriet	13
VIII. Hoe zou dat gekomen zijn?	14
IX. Het plan van boer Bongers	17
X. Maar kindje toch	19
XI. Een bekende stem	20
XII. Wat zou er in zitten?	23
XIII. Een nieuwe vriend	25
XIV. Nog een plan	27
XV. Naar moesje	28

UITGAVE VAN G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK